

**КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА**

Факультет комп'ютерних наук та кібернетики
Кафедра системного аналізу та теорії прийняття рішень

Курсова робота

за спеціальністю 124 Системний аналіз

на тему:

**ЗАСТОСУВАННЯ ПРИНЦИПУ УЗАГАЛЬНЕННЯ ДЛЯ
РОЗВ'ЯЗАННЯ НЕЧІТКОЇ МАТРИЧНОЇ ГРИ**

Виконав студент 1-го курсу магістратури
Півень Денис Миколайович

Науковий керівник:
професор, доктор фіз.-мат.наук.
Мащенко Сергій Олегович

Засвідчую, що в цій роботі не-
має запозичень з праць інших авторів
без відповідних посилань.

Студент

РЕФЕРАТ

Обсяг роботи 28 сторінок, 15 джерел посилань. ЗАСТОСУВАННЯ ПРИНЦИПУ УЗАГАЛЬНЕННЯ, НЕЧІТКА МАТРИЧНА ГРА, ТЕОРІЯ ІГОР, МАТЕМАТИЧНА ЛОГІКА, ПРИЙНЯТТЯ РІШЕНЬ, МАТЕМАТИЧНЕ МОДЕЛЮВАННЯ, ОПТИМІЗАЦІЯ.

Об'єктом дослідження є принцип узагальнення для розв'язання нечіткої матричної гри. Предметом роботи є аналіз задач нечітких матричних ігор та використання відомого алгоритму для вирішення цих задач. Метою роботи є ознайомлення з сферою нечітких матричних ігор, аналіз алгоритмів вирішення подібних задач для подальшого дослідження та реалізації програмного забезпечення. Об'єктом дослідження є ігри з нечіткими параметрами, які знаходяться у центрі уваги дослідників з різних наукових галузей, включаючи економіку, менеджмент, інженерію та інші. Ці ігри відрізняються від традиційних ігор тим, що параметри гри не є точно визначеними, а мають рівень нечіткості. Для розв'язування ігор з нечіткими параметрами існує багато методів, одним з них є метод узагальнення, який дозволяє вирішувати нечіткі матричні ігри. Цей метод полягає в зведенні нечіткої матриці до деякої множини розширених матриць, після чого застосовуються стандартні методи розв'язування матричних ігор.

Одним з основних викликів при застосуванні методів розв'язування ігор з нечіткими параметрами є те, що нечіткість параметрів гри робить її складною для аналізу та розв'язання. Для розв'язування цієї проблеми використовуються різні методи. Застосування моделей ігор з нечіткими параметрами дозволяє розв'язувати проблеми, які виникають у ситуаціях, коли параметри гри не є точно визначеними. Ці моделі застосовуються в різних галузях, таких як економіка, менеджмент, інженерія та інші, де прийняття рішень базується на аналізі невизначеності параметрів гри.

ЗМІСТ

ВСТУП	4
РОЗДІЛ 1 ОГЛЯД З ТЕОРІЇ ІГОР З НЕЧІТКИМИ ПАРАМЕТРАМИ ..	5
1.1 Нечіткі множини [2]	5
1.1.1 Операції над нечіткими множинами	7
1.1.2 Множини рівня та декомпозиція нечіткої множини	10
1.2 Некооперативні ігри з нечіткими виплатами [3]	11
1.2.1 Матрична гра	12
1.2.2 Нечіткі матричні ігри	12
1.2.3 Ранжування підходу нечітких чисел: модель Кампоса . .	13
1.2.4 Багатоцільовий підхід: модель Лі	13
1.2.5 Підхід функції ранжирування: Модель Бектора	14
РОЗДІЛ 2 ЗАСТОСУВАННЯ ПРИНЦИПУ УЗАГАЛЬНЕННЯ [4]	16
2.1 Формулювання проблеми	18
2.2 Однорівнева трансформація	22
2.3 Приклад	24
ВИСНОВКИ.....	27
ПЕРЕЛІК ДЖЕРЕЛ ПОСИЛАННЯ.....	28

ВСТУП

Теорія ігор є методом аналізу взаємодії раціональних агентів, які діють стратегічно, з витоками, що сягають 18 століття. Ця теорія була формалізована в основоположній книзі «Теорія ігор та економічної поведінки» фон Неймана і Моргенштерна в 1944 році. Відтоді теорія ігор швидко розвивалася та отримала широке визнання, застосовуючись в різних сферах, таких як конкуренція, голосування, аукціони, дослідження та розробки, картельна поведінка, штучний інтелект, електронна комерція та біологія. Ігри можна розділити на дві категорії: кооперативні та некооперативні. У кооперативних іграх гравці зосереджені на формуванні коаліцій, тоді як у некооперативних іграх вони зосереджені на виборі стратегій. Ця робота стосується некооперативних ігор у звичайній (або стратегічній) формі.

Теорія ігор традиційно спирається на використання бінарної логіки та припущення, що гравці будуть приймати цілком раціональні рішення. Однак насправді люди часто не роблять повністю раціонального вибору, натомість дотримуючись принципу «обмеженої раціональності». Нечітка логіка, яка дозволяє включати неточну інформацію, може бути використана для кращого представлення цього типу поведінки в теорії ігор. Крім того, традиційна теорія ігор припускає, що всі гравці мають повне знання інформації та результатів гри, що часто не так у сценаріях реального світу. Нечіткі набори, які можуть представляти неточно визначені ситуації, можна використовувати для кращого моделювання цього типу невизначеності в іграх реального світу.

Використання нечітких множин у теорії ігор можна простежити до Обена в 1974 році, який першим представив їх у кооперативній теорії ігор [6]. Пізніше це було розширено Бутнаріу в 1978 році, який представив нечіткі набори в некооперативних іграх [7]. Цю концепцію далі розвинули Біллот та інші дослідники, зокрема Баклі, який використовував принципи прийняття рішень у нечіткому середовищі, Гаразік і Круз, які використовували підхід, заснований на нечітких контролерах, і Кампос, який вивчав некооперативні ігри з нечіткими виграшами [8]. Нещодавно Арфі зробив значний внесок, представивши лінгвістичні нечіткі логічні ігри та підкресливши їх потенціал для використання в соціальних науках [9].

1 ОГЛЯД З ТЕОРІЇ ІГОР З НЕЧІТКИМИ ПАРАМЕТРАМИ

Теорія ігор з нечіткими параметрами є розширенням класичної теорії ігор, яке дозволяє враховувати нечіткість параметрів, що до неї входять, таких як виграш, ймовірності або стратегії гравців.

Однією з основних ідей цієї теорії є використання теорії нечітких множин для представлення нечіткості параметрів гри. У зв'язку з цим, в теорії ігор з нечіткими параметрами застосовуються різні види нечітких множин, такі як трикутні нечіткі множини, трапецієподібні нечіткі множини та інші.

Основні поняття теорії ігор з нечіткими параметрами включають нечітку виграшну функцію, нечітку стратегію гравця, нечітку матрицю виграшів та нечітку оптимальну стратегію гравця.

Теорія ігор з нечіткими параметрами має важливі застосування в різних галузях, таких як економіка, управління та прийняття рішень. Вона дозволяє аналізувати гри в умовах невизначеності та недостатньої інформації, що дозволяє приймати більш обґрунтовані рішення в таких умовах.

1.1 Нечіткі множини [2]

У традиційній прикладній математиці множина розуміється як сукупність елементів, що мають спільну властивість. Наприклад, множина чисел, що не менше заданого числа, множина векторів, сума компонент яких не перевищує одиницю та інше. При цьому для будь-якого елемента розглядаються лише дві можливості: або цей елемент належить до множини, або ні.

У теорії нечітких множин, що розвивається з 60-х років ХХ століття, допускається існування елементів, які можуть належати до множини частково або не належати зовсім. Такі множини називаються нечіткими, а елементи, які частково належать до множини, називаються елементами з нечіткою приналежністю.

Однак, як уже зазначалося у вступі, при спробах математичного опису складних систем мова звичайних множин може бути недостатньо точною. Інформація про систему може бути сформульована мовою нечітких понять, які неможливо математично сформалізувати за допомогою звичайних множин.

Поняття нечіткої множини — це спроба математичної формалізації нечіткої інформації з метою її використання при побудові математичних мо-

делей складних систем. В основі цього поняття лежить ідея того, що елементи, які складають дану множину і мають спільну властивість, можуть мати цю властивість в різній мірі, отже, належати до даної множини з різним ступенем. При такому підході висловлювання типу «елемент x належить даній множині» втрачає зміст, оскільки потрібно вказати наскільки сильно або з яким ступенем даний елемент належить до даної множини.

Концепція нечіткої множини — це математичний підхід до формалізації нечіткої або неточної інформації, де елементи в множині можуть мати різні ступені приналежності, представлені функцією приналежності, яка відображається на інтервал $[0,1]$.

$$\mu_C(x) = \begin{cases} 1, & \text{якщо } x \in C \\ 0, & \text{якщо } x \notin C \end{cases}$$

Нечітка множина C у множині X визначається як сукупність пар виду $(x, \mu(x))$, де x належить X , а $\mu(x)$ є функцією, яка призначає ступінь приналежності елементу x в C . Таким чином, нечітка множина є більш широким поняттям, ніж звичайна, в тому сенсі, що функція приналежності нечіткої множини може бути, взагалі будь-якою функцією або навіть довільним відображенням.

Нечітка множина називається *пустою*, якщо його функція приналежності рівна нулю на всій множині X , тобто

$$\mu_{\emptyset}(x) = 0, \forall x \in X,$$

Універсальну множину X також можна описати функцією приналежності виду

$$\mu_X(x) = 1, \forall x \in X.$$

Носієм нечіткої множини A (позначається $\text{supp } A$) з функцією приналежності $\mu_A(x)$ називається множина (у звичайному сенсі) виду

$$\text{supp } A = \{x \mid x \in X, \mu_A(x) > 0\}.$$

Нечітка множина A називається *нормальною*, якщо виконується рівність

$$\sup_{x \in X} \mu_A(x) = 1$$

В іншому випадку нечітка множина називається *субнормальною*.

Нехай A та B – нечіткі множини в X , а $\mu_A(x)$ та $\mu_B(x)$ – їх функції приналежності відповідно. Кажуть, що A *містить у собі* B (тобто $B \subseteq A$), якщо для будь-якого $x \in X$ виконується нерівність $\mu_B(x) \leq \mu_A(x)$. Множини A та B *співпадають*, якщо $\mu_B(x) = \mu_A(x)$ при будь-якому $x \in X$. Якщо нечіткі множини A та B такі, що $B \subseteq A$, то

$$\text{supp } B \subseteq \text{supp } A$$

1.1.1 Операції над нечіткими множинами

Операції над нечіткими множинами, наприклад, об'єднання та перетин, можна визначити різними способами. Нижче наведено декілька таких визначень. Вибір конкретного з них залежить від змісту, який вкладається в відповідну операцію в рамках задачі, що розглядається.

При введенні операцій над нечіткими множинами слід пам'ятати, що клас нечітких множин охоплює і множини у звичайному розумінні. Тому введення визначень в окремому випадку звичайних множин є необхідним у теорії множин. Звичайно, це не стосується до технічних питань, пов'язаних з операціями над нечіткими множинами які для звичайних множин не мають сенсу, наприклад, операції концентрування, розтягування та опуклої комбінації.

Операція об'єднання нечітких множин A та B в X визначається як нечітка множина $A \cup B$ з функцією приналежності вигляду:

$$\mu_{A \cup B}(x) = \max \{ \mu_A(x), \mu_B(x) \}, \quad x \in X$$

Якщо $\{A_y\}$ – кінцеве або нескінченне сімейство нечітких множин з функціями приналежності $\mu_{A_y}(x, y)$, де $y \in Y$ – параметр сімейства, то об'єднання $C = \bigcup_Y A_y$ множин цього сімейства є нечіткою множиною з функцією при-

належності вигляду

$$\mu_C(x) = \sup_{y \in Y} \mu_{A_y}(x, y), \quad x \in X$$

Об'єднання нечітких множин A і B в X можна визначити за допомогою алгебраїчної суми їх функцій належності:

$$\mu_{A \cup B}(x) = \begin{cases} 1 & \text{при } \mu_A(x) + \mu_B(x) \geq 1, \\ \mu_A(x) + \mu_B(x) & \text{інакше.} \end{cases}$$

Перетином нечітких множин A та B в X називається нечітка множина $A \cap B$ з функцією приналежності виду

$$\mu_{A \cap B}(x) = \min \{ \mu_A(x), \mu_B(x) \}, \quad x \in X.$$

Якщо A_y – нескінчене чи скінчене сімейство нечітких множин з функціями приналежності $\mu_{A_y}(x, y)$, де $y \in Y$ – параметр сімейства, то перетином $C = \bigcap_y A_y$ множин цього сімейства є нечітка множина з функцією приналежності виду

$$\mu_C(x) = \inf_{y \in Y} \mu_{A_y}(x, y), \quad x \in X.$$

Ще один спосіб визначення перетину нечітких множин A та B – використання алгебраїчного добутку їх функцій приналежності:

$$\mu_{A \cap B}(x) = \mu_A(x) \mu_B(x), \quad x \in X$$

Майже всі відмінності між цими визначеннями проявляються у випадку нечітких множин A та B , таких, що $B \subseteq A$, тобто $\mu_B(x) \subseteq \mu_A(x)$ для будь-якого $x \in X$. За першим з цих визначень

$$\mu_{A \cap B}(x) = \mu_B(x), \quad x \in X,$$

тобто функція приналежності множини A фактично не бере участь у цьому визначенні у відповідній функції приналежності, тоді як за визначенням добутку функція приналежності завжди містить функції приналежності обох множин.

Корисним може бути наступна властивість нечітких множин:

$$\begin{aligned}\text{supp}(A \cup B) &= (\text{supp } A) \cup (\text{supp } B) \\ \text{supp}(A \cap B) &= (\text{supp } A) \cap (\text{supp } B)\end{aligned}$$

Легко перевірити, що ці рівності виконуються для будь-якого з наведених вище визначень об'єднання та перетину.

Доповненням нечіткої множини A в X є нечітка множина A' з функцією приналежності, визначеною наступним чином:

$$\mu_{A'}(x) = 1 - \mu_A(x), \quad x \in X.$$

Цікаво, що з таким визначенням доповнення, взагалі кажучи, $A \cap A' \neq \emptyset$ (це відрізняє його від стандартних множин).

Різницею нечітких множин A і B в X називається нечітка множина $A \setminus B$ з функцією приналежності виду

$$\mu_{A \setminus B}(x) = \begin{cases} \mu_A(x) - \mu_B(x) & \text{при } \mu_A(x) \geq \mu_B(x), \\ 0 & \text{інакше.} \end{cases}$$

Зауважимо, що приведені вище визначення доповнення нечіткої множини впливає з даного визначення.

Декартовим добутком нечітких множин A_1, \dots, A_n у X_1, \dots, X_n відповідно називається нечітка множина A у декартовому добутку $X = X_1 \times \dots \times X_n$ з функцією приналежності виду:

$$\begin{aligned}\mu_A(x) &= \min \{ \mu_{A_1}(x_1), \dots, \mu_{A_n}(x_n) \}, \\ x &= (x_1, \dots, x_n) \in X.\end{aligned}$$

Випуклою комбінацією нечітких множин A_1, \dots, A_n в X називається нечітка множина A з функцією приналежності вигляду:

$$\begin{aligned}\mu_A(x) &= \sum_{i=1}^n \lambda_i \mu_i(x), \\ \text{де, } \lambda_i &\geq 0, \quad i = 1, 2, \dots, n, \quad \sum_{i=1}^n \lambda_i = 1.\end{aligned}$$

Випуклі комбінації нечітких множин можуть застосовуватися, наприклад, у задачах прийняття рішень з кількома нечіткими обмеженнями. Зауважимо, що для звичайних множин ця операція не має сенсу.

Операції концентрування (*CON*) та розтягування (*DIL*) нечіткої множини A визначаються наступним чином:

$$\text{CON } A = A^2, \quad \text{DIL } A = A^{0.5},$$

$$\text{де } \mu_{A^\alpha}(x) = \mu_A^\alpha(x), \quad x \in X, \alpha > 0.$$

Застосування операції концентрування до заданої нечіткої множини фактично означає зменшення «нечіткості» цієї множини. У реальній ситуації це може означати отримання нової інформації, що дозволяє більш точно (більш чітко) описати поняття нечіткої множини. Аналогічним чином, операцію розтягування можна застосовувати для моделювання ситуації, пов'язаної з втраченою інформацією.

1.1.2 Множини рівня та декомпозиція нечіткої множини

Множина рівня α нечіткої множини A в X називається множиною у звичайному розумінні, складеною з елементів $x \in X$, ступінь належності яких до нечіткої множини A не менше числа α . Таким чином, якщо A_α - множина рівня α нечіткої множини A , то

$$A_\alpha = \{x \mid x \in X, \mu_A(x) \geq \alpha\}.$$

Як буде показано нижче, множинами рівня зручно користуватися при формулюванні та аналізі деяких задач прийняття рішень.

Нехай $(A \cup B)_\alpha$ та $(A \cap B)_\alpha$ – множини рівня α об'єднання та перетину нечітких множин A та B відповідно. Розглянемо зв'язок цих множин з множинами рівня A_α та B_α . Якщо прийняти перші визначення об'єднання та перетину, то, як легко бачити, цей зв'язок такий:

$$(A \cup B)_\alpha = A_\alpha \cup B_\alpha, \quad (A \cap B)_\alpha = A_\alpha \cap B_\alpha.$$

У випадку других визначень маємо лише:

$$(A \cup B)_\alpha \supset A_\alpha \cup B_\alpha, \quad (A \cap B)_\alpha \subset A_\alpha \cap B_\alpha.$$

Якщо $(A_1 \times \dots \times A_n)_\alpha$ – множина рівня α декартового добутку нечітких множин A_1, \dots, A_n , то з визначення декартового добутку легко бачити, що

$$(A_1 \times \dots \times A_n)_\alpha = (A_1)_\alpha \times \dots \times (A_n)_\alpha,$$

тобто множина рівня α декартового добутку є декартовим добутком множин рівня α його нечітких множин.

Множина (A_α) рівня α будь-якої опуклої комбінації нечітких множин A_1, \dots, A_n містить перетин множин рівня α усіх її множин, тобто

$$\bigcap_{i=1}^n (A_i)_\alpha \subset A_\alpha$$

В деяких випадках зручно використовувати розклад нечіткої множини по її множинам рівня, тобто представленням її у вигляді

$$A = \bigcup_{\alpha} \alpha A_\alpha,$$

де $\mu_{\alpha A_\alpha}(x) = \alpha \mu_{A_\alpha}(x)$, а об'єднання нечітких множин αA_α береться відповідно до визначенням по всім α від 0 до 1.

1.2 Некооперативні ігри з нечіткими виплатами [3]

Такі ігри мають наступний вигляд:

$$G = \left(X_i, \tilde{f}_i(x) \right)_{i \in I}$$

де $\tilde{f}_i(x), i \in I$ – нечіткі числа. В літературі немає значних результатів щодо цієї загальної форми. Найважливіші результати отримані для двох гравців з кінцевим набором стратегій. Далі представляються основні результати щодо нечітких матричних ігор.

1.2.1 Матрична гра

Матрична гра є скінченною грою двох осіб з нульовою сумою. У такій грі є два гравці: Гравець I та Гравець II. Гравець I максимізує виграш, а Гравець II мінімізує його. Оскільки це гра з нульовою сумою, її можна формально представити наступним чином:

$$G = (X_1, X_2, A),$$

де $X_1 = \{1, 2, \dots, m\}$ та $X_2 = \{1, 2, \dots, n\}$ – це множини чистих стратегій Гравців I та II відповідно; A – це матриця $m \times n$, яка представляє виграші Гравця I.

$$A = \begin{pmatrix} a_{11} & \dots & a_{1n} \\ \vdots & \ddots & \vdots \\ a_{m1} & \dots & a_{mn} \end{pmatrix}$$

Гравець I вибирає рядки, а Гравець II вибирає стовпці матриці. Якщо гравці обирають пару чистих стратегій (i, j) , то Гравець I отримує винагороду a_{ij} , а Гравець II отримує $-a_{ij}$.

1.2.2 Нечіткі матричні ігри

У цьому розділі представляється основна ідея найважливіших підходів для вирішення матричних ігор з нечіткими виграшами. Матрична гра з нечіткими виграшами – це кінцева гра з нульовою сумою для двох осіб із нечіткими виграшами. Її можна представити грою, подібною до звичайної матричної гри, з тією лише різницею, що матриця виграшів нечітка

$$G = (S^n, S^m, \tilde{A}),$$

$$\tilde{A} = (\tilde{a}_{ij})_{\substack{1 \leq i \leq m \\ 1 \leq j \leq n}} = \begin{pmatrix} \tilde{a}_{11} & \dots & \tilde{a}_{1n} \\ \vdots & \ddots & \vdots \\ \tilde{a}_{m1} & \dots & \tilde{a}_{mn} \end{pmatrix}.$$

1.2.3 Ранжування підходу нечітких чисел: модель Кампоса

Першу модель, що використовує ранжування нечітких чисел, представив Кампос. Кампос трансформує задачу пошуку рішення нечіткої матричної гри у наступну пару задач нечіткого лінійного програмування:

$$\begin{aligned} \text{Max } v & \qquad \text{Min } w \\ p^T \tilde{A} & \gtrsim ew & \tilde{A}q & \lesssim ew \\ e^T p = 1, \quad q & \geq 0 & e^T q = 1, \quad q & \geq 0. \end{aligned}$$

Тут і далі e представляє вектор відповідної розмірності, компоненти якого є одиницями. Використовуючи метод Ягера для вираження подвійних нечітких обмежень у термінах адекватності \tilde{t} та \tilde{k} , пара задач оптимізації нечіткості перетворюється на наступну пару задач лінійного програмування:

$$\begin{aligned} \text{Min } \sum_{i=1}^m u_i \\ \sum_{i=1}^m (a_{ij}^L + a_{ij} + a_{ij}^U) u_i & \geq 3 - (t_j^L + t_j + t_j^U) (1 - \alpha), \quad j = 1, \dots, n, \\ \alpha & \in [0, 1], \quad u_i \geq 0, \quad i = 1, \dots, m \end{aligned}$$

та

$$\begin{aligned} \text{Max } \sum_{j=1}^n s_j \\ \sum_{j=1}^n (a_{ij}^L + a_{ij} + a_{ij}^U) s_j & \geq 3 - (k_i^L + k_i + k_i^U) (1 - \beta), \quad i = 1, \dots, m \\ \beta & \in [0, 1], \quad s_j \geq 0, \quad j = 1, \dots, n \end{aligned}$$

де $\tilde{a}_{ij} = (a_{ij}^L, a_{ij}, a_{ij}^U)$, $\tilde{t} = (t_j^L, t_j, t_j^U)$ і $\tilde{k} = (k_i^L, k_i, k_i^U)$ є трикутними нечіткими числами (TFN).

1.2.4 Багатоцільовий підхід: модель Лі

Лі використовував наступний порядок ранжування TFN. Нехай $\tilde{a} = (a^L, a, a^U)$ та $\tilde{b} = (b^L, b, b^U)$ – два TFN. Тоді $\tilde{a} \lesssim \tilde{b}$ якщо $a^L \leq b^L, a \leq b$ та $a^U \leq b^U$.

Нехай $\tilde{v} = (v^L, v, v^U)$ та $\tilde{w} = (w^L, w, w^U)$ – два TFN. Тоді (\tilde{v}, \tilde{w}) називається розумним рішенням гри, якщо існує $(\bar{p}, \bar{q}) \in S^m \times S^n$ такі, що

- (i) $\bar{p}^T \tilde{A} q \geq \tilde{v}, \quad \forall q \in S^n$
- (ii) $p^T \tilde{A} \bar{q} \leq \tilde{w}, \quad \forall p \in S^m$.

Позначимо $V = \{\tilde{v}/\tilde{v} \text{ виконує (i)}\}$ та $W = \{\tilde{w}/\tilde{w} \text{ виконує (ii)}\}$.

Елемент $(\tilde{v}, \tilde{w}) \in V \times W$ називається рішенням гри, якщо

- (1) $\tilde{v}^* \geq \tilde{v}, \quad \forall \tilde{v} \in V$
- (2) $\tilde{w}^* \leq \tilde{w}, \quad \forall \tilde{w} \in W$

Проблему пошуку рішення гри можна тоді перетворити на задачу вирішення наступної пари задач багатокритеріального програмування:

$$\begin{aligned} & \text{Max } (v^L, v, v^U) \\ & \sum_{i=1}^m a_{ij}^L p_i \geq v^L, \quad j = 1, \dots, n, \\ & \sum_{i=1}^m a_{ij} p_i \geq v, \quad j = 1, \dots, n, \\ & \sum_{i=1}^m a_{ij}^U p_i \geq v^U, \quad j = 1, \dots, n, \\ & e^T p = 1, \quad p \geq 0 \end{aligned}$$

та

$$\begin{aligned} & \text{Min } (w^L, w, w^U) \\ & \sum_{j=1}^n a_{ij}^L q_j \leq w^L, \quad i = 1, \dots, m, \\ & \sum_{j=1}^n a_{ij} q_j \leq w, \quad i = 1, \dots, m, \\ & \sum_{j=1}^n a_{ij}^U q_j \leq w^U, \quad i = 1, \dots, m, \\ & e^T q = 1, \quad q \geq 0. \end{aligned}$$

1.2.5 Підхід функції ранжирування: Модель Бектора

Бектор використовує подвійність у нечіткому лінійному програмуванні та перший індекс Ягера, щоб представити рішення для матричної гри з нечі-

ткими виграшами. Вони визначають два типи розв'язків для гри: розумний та простий.

Нехай \tilde{v}, \tilde{w} — два нечітких числа. Тоді (\tilde{v}, \tilde{w}) називається **розумним розв'язком гри**, якщо існує пара $x^* \in S^m, y^* \in S^n$ що задовольняє

- (i) $x^{*T} \tilde{A} y \succeq \tilde{v}, \quad \forall y \in S^n,$
- (ii) $x^T \tilde{A} y^* \preceq \tilde{w}, \quad \forall x \in S^m.$

Якщо (\tilde{v}, \tilde{w}) є розумним розв'язком, то \tilde{v} (відповідно, \tilde{w}) називається **прийнятним значенням** для Гравця I (відповідно, Гравця II).

Нехай T_1 і T_2 — набори всіх розумних значень \tilde{v} і \tilde{w} для Гравців I та II відповідно, де \tilde{v}, \tilde{w} є нечіткими числами. Нехай існують $\tilde{v}^* \in T_1$ та $\tilde{w}^* \in T_2$ такі, що

- (i) $F(\tilde{v}^*) \geq F(\tilde{v}), \quad \forall \tilde{v} \in T_1$
- (ii) $F(\tilde{w}^*) \leq F(\tilde{w}), \quad \forall \tilde{w} \in T_2.$

$F : N(R) \rightarrow R$ — **функція дефазифікації**, де $N(R)$ — набір дійсних нечітких чисел. Далі Вводиться наступна пара задач нечіткого лінійного програмування для гравців I та II:

$$\begin{aligned} & \text{Max } F(\tilde{v}) \\ & x^T \tilde{A} y \succeq \tilde{p} \tilde{v}, \quad \forall y \in S^n, x \in S^m \end{aligned}$$

та

$$\begin{aligned} & \text{Min } F(\tilde{w}) \\ & x^T \tilde{A} y \preceq \tilde{q} \tilde{w}, \quad x \in S^m, \quad y \in S^n \end{aligned}$$

Де $x^T \tilde{A} y \succeq \tilde{p} \tilde{v}$ і $x^T \tilde{A} y \preceq \tilde{q} \tilde{w}$ — подвійні нечіткі нерівності з адекватністю \tilde{p} та \tilde{q} відповідно.

Потім задачі перетворюється на наступну чітку пару задач:

$$\begin{aligned} & \text{Max } V \\ & \begin{cases} \sum_{i=1}^m F(\tilde{a}_{ij}) x_i \geq V + (1 - \gamma) F(\tilde{p}), & j = 1, \dots, n, \\ \sum_{i=1}^m x_i = 1, x \geq 0, 0 \leq \gamma \leq 1 \end{cases} \end{aligned}$$

та

$$\begin{aligned} & \text{Min } W \\ & \begin{cases} \sum_{j=1}^n F(\tilde{a}_{ij}) y_j \leq W + (1 - \rho) F(\tilde{q}), & i = 1, \dots, m, \\ \sum_{j=1}^n y_j = 1, y \geq 0, 0 \leq \rho \leq 1 \end{cases} \end{aligned}$$

2 ЗАСТОСУВАННЯ ПРИНЦИПУ УЗАГАЛЬНЕННЯ [4]

Лю та Као розробляють метод вирішення для матричних ігор з нечіткими виграшами на основі принципу розширення. Розглянемо нечітку матричну гру. Тоді завдання для Гравця I (Гравець II) полягає в тому, щоб знайти оптимальний розв'язок задачі. Використовуючи принцип розширення, Лю та Као визначають цінність гри як нечітке число \tilde{Z} з такою функцією належності:

$$\mu_{\tilde{Z}}(z) = \text{Sup}_{a_{ij}} \text{Min} \{ \mu_{\tilde{a}_{ij}}(a_{ij}), \quad \forall i, j / z = Z(a) \}.$$

Для фіксованого значення рівня зрізу α верхня межа \tilde{Z}_α^U і нижня межа \tilde{Z}_α^L з \tilde{Z} обчислюються шляхом вирішення наступної пари дворівневих задач, відповідно,

$$\tilde{Z}_\alpha^U = \text{Max}_{(a_{ij})_\alpha^L \leq a_{ij} \leq (a_{ij})_\alpha^U, \quad \forall i, j} \text{Max}_p v$$

$$\begin{cases} \sum_{i=1}^m a_{ij} p_i \geq v, & j = 1, \dots, n, \\ \sum_{i=1}^m p_i = 1, \\ p_i \geq 0, & i = 1, \dots, m \text{ та } v \text{ необмежені за знаком.} \end{cases}$$

та

$$\tilde{Z}_\alpha^L = \text{Min}_{(a_{ij})_\alpha^L \leq a_{ij} \leq (a_{ij})_\alpha^U, \quad \forall i, j} \text{Max}_p v$$

$$\begin{cases} \sum_{i=1}^m a_{ij} p_i \geq v, & j = 1, \dots, n, \\ \sum_{i=1}^m p_i = 1, \\ p_i \geq 0, & i = 1, \dots, m \text{ та } v \text{ необмежені за знаком.} \end{cases}$$

Аналогічну пару дворівневих задач можна сформулювати для Гравця II. Тоді використовуючи заміну змінної $t_{ij} = a_{ij} p_i$ та $l_{ij} = a_{ij} q_j$ отримуємо

таку пару задач лінійного програмування:

$$\begin{aligned} \tilde{Z}_\alpha^U = \text{Max } v, \\ \left\{ \begin{array}{l} \sum_{i=1}^m t_{ij} \geq v, \quad j = 1, \dots, n, \\ \sum_{i=1}^m p_i = 1, \\ (a_{ij})_\alpha^L p_i \leq t_{ij} \leq (a_{ij})_\alpha^U p_i, \quad i = 1, \dots, m, \quad j = 1, \dots, n, \\ p_i \geq 0, t_{ij}, v \quad \text{необмежені за знаком,} \quad i = 1, \dots, m, \quad j = 1, \dots, n. \end{array} \right. \end{aligned}$$

та

$$\begin{aligned} \tilde{Z}_\alpha^L = \text{Min } u, \\ \left\{ \begin{array}{l} \sum_{j=1}^n l_{ij} \leq u, \quad i = 1, \dots, m, \\ \sum_{j=1}^n q_j = 1, \\ (a_{ij})_\alpha^L q_j \leq l_{ij} \leq (a_{ij})_\alpha^U q_j, \quad i = 1, \dots, m, \quad j = 1, \dots, n, \\ q_j \geq 0, l_{ij}, u \quad \text{необмежені за знаком,} \quad i = 1, \dots, m, \quad j = 1, \dots, n. \end{array} \right. \end{aligned}$$

Цільове значення \tilde{Z}_α^L разом із \tilde{Z}_α^U , становить α -розріз $[\tilde{Z}_\alpha^L, \tilde{Z}_\alpha^U]$, де значення \tilde{Z} нечіткої гри лежить на зазначеному α -рівні. Подібне перетворення можна застосувати до пари задач, пов'язаних з Гравцем II. Це показує, що нечітке значення, розраховане для двох гравців, однакове. Зверніть увагу, що більшість підходів до розв'язання гри не забезпечують однакові нечіткі або чіткі значення для обох гравців. Нехай $R(z) = (Z_\alpha^U)^{-1}$ та $L(z) = (Z_\alpha^L)^{-1}$ – права та ліва функції форми нечіткого значення \tilde{Z} , тоді \tilde{Z} можна отримати як

$$\mu_{\tilde{Z}}(z) = \begin{cases} L(z), & z_{\alpha=0}^L \leq z \leq z_{\alpha=1}^L, \\ 1, & z_{\alpha=1}^L \leq z \leq z_{\alpha=1}^U, \\ R(z), & z_{\alpha=1}^U \leq z \leq z_{\alpha=0}^L. \end{cases}$$

У більшості випадків рівняння $R(z) = (Z_\alpha^U)^{-1}$ і $L(z) = (Z_\alpha^L)^{-1}$ неможливо знайти аналітично. Однак для різних рівнів можливостей α , \tilde{Z}_α^L і \tilde{Z}_α^U можна обчислити для наближення форм $R(z)$ і $L(z)$ відповідно.

2.1 Формулювання проблеми

В реальному світі існують випадки, коли виграші не відомі або відомі лише приблизно, що може бути прикладом конкуренції між двома компаніями з різними стратегіями реклами або політичними кандидатами, які обирають різні рішення для своєї кампанії. В таких випадках застосовуються нечіткі числа для кількісного опису невизначеності при прийнятті рішень.

У цьому розділі пропонується метод рішення для двоособової гри з нульовою сумою, де виграші є лише приблизно відомими та можуть бути представлені нечіткими числами. Через те, що виграші є нечіткими, значення гри також є нечітким.

Розглянемо матричну гру двох гравців, де гравець 1 має m стратегій для вибору, а гравець 2 має n стратегій для вибору в кожному раунді гри. Якщо в одному раунді гравець 1 обирає стратегію i , а гравець 2 обирає стратегію j , то гравець 1 отримує a_{ij} одиниць винагороди, а гравець 2 втрачає a_{ij} . Матриця $A = |a_{ij}|$ відома як матриця виграшів гри.

Позначимо ймовірність, з якою гравець 1 використовує стратегію i , як x_i , а ймовірність, з якою гравець 2 використовує стратегію j , як y_j . Вектори ймовірностей $\mathbf{x} = (x_1, \dots, x_m)$ та $\mathbf{y} = (y_1, \dots, y_n)$ відомі як змішані стратегії гравця 1 та гравця 2 відповідно. Гравець 1 прагне знайти змішану стратегію \mathbf{x} , яка приносить найбільшу очікувану виграш. Коли гравець 2 використовує стратегію j , очікуваний виграш для гравця 1 дорівнює $a_{1j}x_1 + \dots + a_{mj}x_m$. Оскільки гравець 2 може використовувати будь-яку стратегію j , гравець 1 намагається забезпечити мінімальний очікуваний виграш v через обмеження $a_{1j}x_1 + \dots + a_{mj}x_m \geq v$ для всіх $j = 1, \dots, n$. Відповідно до критерію мінімакс, оптимальна стратегія для гравця 1 може бути сформульована за допомогою наступної лінійної програми:

$$Z = \text{Max } v$$

$$\sum_{i=1}^m a_{ij}x_i \geq v, \quad j = 1, \dots, n$$

$$\sum_{i=1}^m x_i = 1$$

$$x_i \geq 0, i = 1, \dots, m, \quad v \text{ необмежений за знаком}$$

З точки зору гравця 2, його очікуваний втрати становлять $a_{i1}y_1 + \dots + a_{in}y_n$, коли гравець 1 використовує стратегію i . Оскільки гравець 1 може використовувати будь-яку стратегію i , гравець 2 намагається мінімізувати очікувані втрати u за допомогою обмеження $a_{i1}y_1 + \dots + a_{in}y_n \leq u$ для $i = 1, \dots, m$. Відповідно, лінійна програма для гравця 2 для знаходження оптимальної стратегії \mathbf{y} та відповідного значення гри u є:

$$\begin{aligned} Z = \text{Min } u \\ \sum_{j=1}^n a_{ij}y_j \leq u, \quad i = 1, \dots, m \\ \sum_{j=1}^n y_j = 1 \\ y_j \geq 0, j = 1, \dots, n, \quad u \text{ необмежений за знаком} \end{aligned}$$

Очевидно, ця модель є двоїстою до попередньої моделі отже, оптимальні стратегії для обох гравців можна вирішити з будь-якої задачі.

Припустимо, що виграш a_{ij} приблизно відомий і може бути представлений опуклою нечіткою множиною \tilde{A}_{ij} . Нехай $\mu_{\tilde{A}_{ij}}$ позначає її функцію належності; ми маємо:

$$\tilde{A}_{ij} = \left\{ \left(a_{ij}, \mu_{\tilde{A}_{ij}}(a_{ij}) \right) \mid a_{ij} \in S(\tilde{A}_{ij}) \right\}$$

де $S(\tilde{A}_{ij})$ - це підтримка \tilde{A}_{ij} , яка позначає універсальний набір виграшів. Без обмеження загальності, усі виграші в цьому дослідженні припускаються нечіткими числами, оскільки чіткі значення можуть бути представлені здегенерованими функціями належності, які мають лише одне значення в своїх областях. Коли виграші є нечіткими числами, ліва частина обмеження $\sum_{i=1}^m a_{ij}x_i \geq v$ у моделі (1) стає $\sum_{i=1}^m \tilde{A}_{ij}x_i$, яке є нечітким числом. Різні значення a_{ij} у нечіткому множині \tilde{A}_{ij} призводить до різного значення цільової функції. Відповідно, значення цільової функції стає нечітким числом \tilde{Z} замість чіткого числа. Метою цієї статті є похід функції належності значення гри \tilde{Z} .

У випадку, коли значення виграшів є нечіткими, гравці повинні вибирати свої стратегії, враховуючи нечіткість. Це може призвести до більш складного аналізу та потреби в модифікації лінійних програм для врахування

нечіткості. Однак, концепція нечіткого програмування допомагає розширити існуючі методи розв'язання задач гри на випадок, коли виграші мають нечіткі значення.

$$\mu_{\tilde{Z}}(z) = \text{Sup}_{a_{ij}} \min \left\{ \mu_{\tilde{A}_{ij}}(a_{ij}), \quad \forall i, j \mid z = Z(\mathbf{a}) \right\}$$

де $Z(\mathbf{a})$ визначено в Моделі (1). Застосування принципу розширення до \tilde{Z} можна розглядати як застосування цього принципу розширення до α -перерізу \tilde{Z} .¹⁷ У рівнянні (4) задіяно кілька функцій належності. Отримати $\mu_{\tilde{Z}}$ від $\mu_{\tilde{A}_{ij}}$ безпосередньо у закритій формі майже неможливо. Згідно з (4), $\mu_{\tilde{Z}}(z)$ - це мінімум тих $\mu_{\tilde{A}_{ij}}, \forall i, j$, таких, що $z = Z(\mathbf{a})$. На конкретному рівні можливості α , нам потрібно $\mu_{\tilde{A}_{ij}}(a_{ij}) \geq \alpha$ та принаймні одне $\mu_{\tilde{A}_{ij}}(a_{ij}), \forall i, j$, рівне α , таким чином, що $z = Z(\mathbf{a})$, для задоволення $\mu_{\tilde{Z}}(z) = \alpha$. Щоб знайти функцію належності $\mu_{\tilde{Z}}$, достатньо знайти праву функцію форми та ліву функцію форми $\mu_{\tilde{Z}}$. Це еквівалентно знаходженню верхньої межі Z_{α}^U та нижньої межі Z_{α}^L α -перерізів \tilde{Z} . Позначимо α -переріз \tilde{A}_{ij} як

$$\begin{aligned} (A_{ij})_{\alpha} &= \left[(A_{ij})_{\alpha}^L, (A_{ij})_{\alpha}^U \right] \\ &= \left[\min_{a_{ij}} \left\{ a_{ij} \in S(\tilde{A}_{ij}) \mid \mu_{\tilde{A}_{ij}}(a_{ij}) \geq \alpha \right\}, \right. \\ &\quad \left. \max_{a_{ij}} \left\{ a_{ij} \in S(\tilde{A}_{ij}) \mid \mu_{\tilde{A}_{ij}}(a_{ij}) \geq \alpha \right\} \right] \end{aligned}$$

Оскільки Z_{α}^U є максимумом $Z(\mathbf{a})$ та Z_{α}^L є мінімумом $Z(\mathbf{a})$, вони можуть бути виражені як

$$\begin{aligned} Z_{\alpha}^U &= \max \left\{ Z(\mathbf{a}) \mid (A_{ij})_{\alpha}^L \leq a_{ij} \leq (A_{ij})_{\alpha}^U, \quad \forall i, j \right\} \\ Z_{\alpha}^L &= \min \left\{ Z(\mathbf{a}) \mid (A_{ij})_{\alpha}^L \leq a_{ij} \leq (A_{ij})_{\alpha}^U, \quad \forall i, j \right\} \end{aligned}$$

Значення a_{ij} , яке досягає найбільшого значення для v , може бути визначено за допомогою такої дворівневої математичної програми:

$$Z_{\alpha}^U = \underset{(A_{ij})_{\alpha}^L \leq a_{ij} \leq (A_{ij})_{\alpha}^U}{\underset{\forall i,j}{\text{Max}}} \begin{cases} \text{Max}_x v \\ \sum_{i=1}^m a_{ij} x_i \geq v, \quad j = 1, \dots, n \\ \sum_{i=1}^m x_i = 1 \\ x_i \geq 0, \end{cases} \quad \text{for } i = 1, \dots, m, \quad v \text{ незалежно від знаку}$$

Принаймні одне значення a_{ij} повинно відповідати межі свого α -розрізу, щоб задовольнити $\mu_{\tilde{z}}(z) = \alpha$. У моделі (7) внутрішня програма обчислює очікувану винагороду для кожного a_{ij} , заданого зовнішньою програмою, тоді як зовнішня програма визначає значення a_{ij} , яке генерує найбільшу винагороду. Значення цілі Z_{α}^U є верхньою межею очікуваної винагороди для α -рівневого розрізу для гравця 1.

Аналогічно, щоб знайти значення a_{ij} , яке дає найменшу винагороду, дворівневу математичну програму можна сформулювати, просто замінивши зовнішню програму моделі (7) з «Max» на «Min»:

$$Z_{\alpha}^L = \underset{(A_{ij})_{\alpha}^L \leq a_{ij} \leq (A_{ij})_{\alpha}^U}{\underset{\forall i,j}{\text{Min}}} \begin{cases} \text{Max}_x v \\ \sum_{i=1}^m a_{ij} x_i \geq v, \quad j = 1, \dots, n \\ \sum_{i=1}^m x_i = 1 \\ x_i \geq 0, \end{cases} \quad \text{for } i = 1, \dots, m, \quad v \text{ незалежно від знаку}$$

У цій моделі внутрішня програма обчислює очікувану винагороду для кожного заданого значення a_{ij} , тоді як зовнішня програма визначає значення a_{ij} , яке дає найменшу винагороду. Значення цілі Z_{α}^L є нижньою межею очікуваної винагороди для α -рівневого розрізу для гравця 1. Коли нечітка виплата $\tilde{A}ij$ дегенерується до точкової виплати aij , зовнішня програма моделей та зникає. У цьому випадку моделі та дегенеруються до звичайної моделі матричних ігор. Ця властивість показує, що розроблена тут модель на основі нечітких значень є узагальненням традиційної моделі з точковими значеннями.

Ми також можемо сформулювати верхню межу та нижню межу очікуваної винагороди для гравця 2 на основі моделі:

$$Z_{\alpha}^U = \underset{(A_{ij})_{\alpha}^L \leq a_{ij} \leq (A_{ij})_{\alpha}^U}{\text{Max}}_{\forall i,j} \begin{cases} \text{Min}_y u \\ \sum_{j=1}^n a_{ij} y_j \leq u, \quad i = 1, \dots, m \\ \sum_{j=1}^n y_j = 1 \\ y_j \geq 0, \end{cases} \quad \text{для } j = 1, \dots, n, \quad u \text{ незалежно від знаку}$$

$$Z_{\alpha}^L = \underset{(A_{ij})_{\alpha}^L \leq a_{ij} \leq (A_{ij})_{\alpha}^U}{\text{Min}}_{\forall i,j} \begin{cases} \text{Min}_y u \\ \sum_{j=1}^n a_{ij} y_j \leq u, \quad i = 1, \dots, m \\ \sum_{j=1}^n y_j = 1 \\ y_j \geq 0, \end{cases} \quad \text{для } j = 1, \dots, n, \quad u \text{ незалежно від знаку}$$

Хоча дворівнева модель чітко виражає проблему, її не можна використувати для знаходження рішення. Потрібне перетворення. У наступному розділі ми перетворимо дворівневу математичну програму на звичайну однорівневу лінійну програму, з якої можна отримати нечітке значення нечіткої гри.

2.2 Однорівнева трансформація

Моделі є двома математичними програмами для обчислення верхньої та нижньої меж α -перерізу розподіленого значення матричної гри з точки зору гравця 1, тоді як вони розглядаються з точки зору гравця 2. Оскільки як внутрішня, так і зовнішня програми мають однакову операцію максимізації, їх можна об'єднати в один рівень з урахуванням обмежень обох програм одночасно. Тобто,

$$\begin{aligned} Z_{\alpha}^U &= \text{Max } v \\ \text{s.t. } &\sum_{i=1}^m a_{ij} x_i \geq v, \quad j = 1, \dots, n \\ &\sum_{i=1}^m x_i = 1 \\ &(A_{ij})_{\alpha}^L \leq a_{ij} \leq (A_{ij})_{\alpha}^U, \quad i = 1, \dots, m, \quad j = 1, \dots, n \\ &x_i \geq 0, \quad \text{for } i = 1, \dots, m, \quad v \text{ unrestricted in sign} \end{aligned}$$

Ця модель є нелінійною через нелінійні члени $a_{ij}x_i$. Можна застосувати

заміну змінних $p_{ij} = a_{ij}x_i$, щоб перетворити нелінійну програму на лінійну:

$$\begin{aligned}
 Z_{\alpha}^U &= \text{Max } v \\
 \text{s.t. } & \sum_{i=1}^m p_{ij} \geq v, \quad j = 1, \dots, n \\
 & \sum_{i=1}^m x_i = 1 \\
 & (A_{ij})_{\alpha}^L x_i \leq p_{ij} \leq (A_{ij})_{\alpha}^U x_i, \quad i = 1, \dots, m, \quad j = 1, \dots, n \\
 & x_i \geq 0, \quad \text{for } i = 1, \dots, m, \quad v \text{ незалежно від знаку}
 \end{aligned}$$

Третій набір обмежень є результатом множення кожного доданка на x_i та заміни $a_{ij}x_i$ на p_{ij} . Розв'язання цієї лінійної програми дозволяє отримати верхню межу α -перерізу нечіткої величини нечіткої гри. Після того, як знайдені оптимальні рішення p_{ij}^* та x_i^* , обчислюється оптимальне значення a_{ij}^* за формулою $a_{ij}^* = p_{ij}^*/x_i^*$. Якщо x_i дорівнює 0, тоді a_{ij}^* може приймати будь-яке значення у діапазоні між $(A_{ij})_{\alpha}^L$ та $(A_{ij})_{\alpha}^U$.

Розв'язати другу модель не так просто, як розв'язати першу, оскільки її зовнішня та внутрішня програми мають різні напрямки оптимізації – одна для мінімізації, а інша для максимізації. Для отримання рішення потрібно змінити напрямок програми. Враховуючи теорему дуальності, дуальна задача має таке саме оптимальне значення цільової функції, як і її примітивна задача, коли існує оптимальний розв'язок. Отже, ми можемо замінити внутрішню програму другої моделі її дуальною задачею, щоб перетворити її на проблему мінімізації. Після цієї заміни і зовнішня, і внутрішня програми мають однаковий напрямок для оптимізації:

$$Z_{\alpha}^L = \underset{(A_{ij})_{\alpha}^L \leq a_{ij} \leq (A_{ij})_{\alpha}^U}{\text{Min}}_{\forall i,j} \begin{cases} \text{Min}_y u \\ \sum_{j=1}^n a_{ij}y_j \leq u, \quad i = 1, \dots, m \\ \sum_{j=1}^n y_j = 1 \\ y_j \geq 0, \end{cases} \quad \text{для } j = 1, \dots, n, \quad u \text{ незалежно від знаку}$$

Тепер, коли і внутрішня програма, і зовнішня програма мають однакову операцію мінімізації, їх можна об'єднати в однорівневу програму, враховуючи обмеження на двох рівнях одночасно. Нелінійні члени $a_{ij}y_j$ можуть бути лінеаризовані аналогічно попередній моделі шляхом заміни на q_{ij} та обмеження

$A_{ij}^L \leq a_{ij} \leq A_{ij}^U$, помножені на y_j , відповідно. Отримана лінійна програма:

$$\begin{aligned} Z_\alpha^L &= \text{Min } u \\ \sum_{j=1}^n q_{ij} &\leq u, \quad i = 1, \dots, m \\ \sum_{j=1}^n y_j &= 1 \\ (A_{ij})_\alpha^L y_j &\leq q_{ij} \leq (A_{ij})_\alpha^U y_j, \quad i = 1, \dots, m, \quad j = 1, \dots, n \\ y_j &\geq 0, \quad q_{ij}, \quad u \text{ незалежно від знаку,} \quad i = 1, \dots, m, \quad j = 1, \dots, n \end{aligned}$$

Коли отримані оптимальні значення q_{ij}^* та y_j^* , оптимальне значення a_{ij}^* обчислюється як $a_{ij}^* = q_{ij}^*/y_j^*$. Значення цільової функції Z_α^L , разом з Z_α^U , отриманим з моделі (12), $[Z_\alpha^L, Z_\alpha^U]$, складає α -переріз, в якому значення нечіткої гри знаходиться на конкретному рівні α .

Для двох рівнів можливостей α_1 та α_2 таких, що $0 < \alpha_2 < \alpha_1 \leq 1$, допустимі області, визначені α_1 , менші, ніж ті, що визначені α_2 . Відповідно, ми маємо $Z_{\alpha_1}^U \leq Z_{\alpha_2}^U$ та $Z_{\alpha_1}^L \geq Z_{\alpha_2}^L$. Ця властивість, заснована на визначенні «опуклої нечіткої множини», гарантує опуклість \tilde{Z} . Якщо обидві Z_α^U та Z_α^L є оберненими щодо α , то можна отримати праву функцію форми $R(z) = (Z_\alpha^U)^{-1}$ та ліву функцію форми $L(z) = (Z_\alpha^L)^{-1}$. Від $R(z)$ та $L(z)$ функція належності $\mu_{\tilde{Z}}$ будується як

$$\mu_{\tilde{Z}} = \begin{cases} L(z), & Z_{\alpha=0}^L \leq z \leq Z_{\alpha=1}^L \\ 1, & Z_{\alpha=1}^L \leq z \leq Z_{\alpha=1}^U \\ R(z), & Z_{\alpha=1}^U \leq z \leq Z_{\alpha=0}^U \end{cases}$$

У більшості випадків значення Z_α^U та Z_α^L можуть не мати аналітичних розв'язків. Однак чисельні розв'язки для Z_α^U та Z_α^L на різних рівнях можливості α можуть бути зібрані для апроксимації форм правої $R(z)$ та лівої $L(z)$ функцій, відповідно.

2.3 Приклад

Розглянемо матричну гру, в якій обидва гравці мають чотири стратегії на вибір. З 16 виплат, показаних у таблиці I, 8 є нечіткими числами. Ті, що

мають три компоненти, є трикутними, а ті, що мають чотири компоненти, є трапецієподібними. Концептуально, верхня межа Z_α^U та нижня межа Z_α^L нечіткого значення гри на конкретному рівні α можуть бути сформульовані як

$$Z_\alpha^U = \text{Max } v$$

$$(26, 27, 28, 30)x_1 - 28x_2 + (-27, -25, -22)x_3 + 30x_4 \geq v$$

$$-10x_1 + 20x_2 + (10, 11, 12, 14)x_3 + (-38, -36, -35, -34)x_4 \geq v$$

$$-20x_1 - 10x_2 + 20x_3 + (-34, -32, -30)x_4 \geq v$$

$$(-3, 0, 3)x_1 + (32, 34, 35, 37)x_2 - 30x_3 + (32, 33, 34, 36)x_4 \geq v$$

$$x_1 + x_2 + x_3 + x_4 = 1$$

$$x_1, x_2, x_3, x_4 \geq 0, \quad v \text{ незалежно від знаку}$$

$$Z_\alpha^L = \text{Min } u$$

$$(26, 27, 28, 30)y_1 - 10y_2 - 20y_3 + (-3, 0, 3)y_4 \leq u$$

$$-28y_1 + 20y_2 - 10y_3 + (32, 34, 35, 37)y_4 \leq u$$

$$(-27, -25, -22)y_1 + (10, 11, 12, 14)y_2 + 20y_3 - 30y_4 \leq u$$

$$30y_1 + (-38, -36, -35, -34)y_2 + (-34, -32, -30)y_3$$

$$+ (32, 33, 34, 36)y_4 \leq u$$

$$y_1 + y_2 + y_3 + y_4 = 1$$

$$y_1, y_2, y_3, y_4 \geq 0, \quad u \text{ незалежно від знаку}$$

Таблиця І. Приклад виграшів гри.

	1	2	3	4
1	(26, 27, 28, 30)	-10	-20	(-3, 0, 3)
2	-28	20	-10	(32, 34, 35, 37)
3	(-27, -25, -22)	(10, 11, 12, 14)	20	-30
4	30	(-38, -36, -35, -34)	(-34, -32, -30)	(32, 33, 34, 36)

На основі моделей верхня межа Z_α^U та нижня межа Z_α^L на різних рівнях α розраховуються відповідно. Таблиця II містить α -перерізи гри на 11 різних значеннях α : 0, 0.1, 0.2, ..., 1.0. α -переріз \tilde{Z} відображає ймовірність того, що значення гри з'явиться у пов'язаному діапазоні. Чим більше значення α , тим нижчий ступінь невизначеності. Оскільки розподілене значення гри знаходиться в діапазоні, різні α -перерізи показують різні інтервали та рівень невизначеності значення гри. У цьому прикладі, хоча значення гри нечітке,

його найбільш ймовірне значення знаходиться між -2.8213 та -2.6405 , і неможливо, щоб його значення вийшло за межі діапазону -3.6105 та -1.5959 . Функція належності \tilde{Z} , сконструйована з 50 α -перерізів.

Таблиця II. α -перерізи нечіткого значення гри на 11 α значень.

α	0.0	0.1	0.2	0.3	0.4	0.5
Z_α^U	-1.5959	-1.7009	-1.8058	-1.9105	-2.0151	-2.1196
Z_α^L	-3.6105	-3.5317	-3.4530	-3.3742	-3.2953	-3.2164

α	0.6	0.7	0.8	0.9	1.0
Z_α^U	-2.2240	-2.3283	-2.4325	-2.5365	-2.6405
Z_α^L	-3.1375	-3.0585	-2.9795	-2.9005	-2.8213

На α -відрізку 0, верхня межа $Z_{\alpha=0}^U$ дорівнює -1.5959 і досягається при $x_1 = 0.1331$, $x_2 = 0.0925$, $x_3 = 0.5045$ та $x_4 = 0.2699$. Для восьми нечітких чисел значення, які досягають $Z_{\alpha=0}^U = -1.5959$, є наступними: $a_{11} = 30$, $a_{14} = 3$, $a_{24} = 37$, $a_{31} = -22$, $a_{32} = 14$, $a_{42} = -34$, $a_{43} = -30$ та $a_{44} = 36$. Відповідна стратегія для гравця 2 має значення $y_1 = 0.2514$, $y_2 = 0.1047$, $y_3 = 0.4357$ та $y_4 = 0.2082$. Нижня межа $Z_{\alpha=0}^L$ дорівнює -3.6105 і досягається при $y_1 = 0.2621$, $y_2 = 0.0750$, $y_3 = 0.4521$ та $y_4 = 0.2108$. Для восьми нечітких чисел значення становлять $a_{11} = 26$, $a_{14} = -3$, $a_{24} = 32$, $a_{31} = -27$, $a_{32} = 10$, $a_{42} = -38$, $a_{43} = -34$ та $a_{44} = 32$. Відповідна стратегія для гравця 1 має значення $x_1 = 0.2045$, $x_2 = 0.1144$, $x_3 = 0.4589$ та $x_4 = 0.2222$. На α -відрізку 1, верхня межа $Z_{\alpha=1}^U = -2.6405$ досягається при $x_1 = 0.1690$, $x_2 = 0.0977$, $x_3 = 0.4843$ та $x_4 = 0.2490$. Для восьми нечітких чисел значення становлять $a_{11} = 28$, $a_{14} = 0$, $a_{24} = 35$, $a_{31} = -25$, $a_{32} = 12$, $a_{42} = -35$, $a_{43} = -32$ та $a_{44} = 34$. Відповідна стратегія для гравця 1 є $x_1 = 0.1890$, $x_2 = 0.1092$, $x_3 = 0.4713$, $x_4 = 0.2305$. Розгляньте гру, в якій винагорода a_{ij} може змінюватися між A_{ij}^L та A_{ij}^U . Найбільше значення гри очевидно відбувається на верхньому боці A_{ij}^U , а найменше на нижньому боці A_{ij}^L . Це відкриття дуже полегшує обчислювальний процес у процесі розв'язання. Воно також забезпечує умову, необхідну для принципу розширення, що принаймні одна винагорода a_{ij} повинна дотикатися границі свого α -перерізу, щоб задовольнити $\mu_{\tilde{Z}}(z) = \alpha$.

ВИСНОВКИ

Теорія ігор надає базовий концептуальний каркас для формулювання та аналізу проблем, коли рішення однієї особи залежить від рішень його опонентів. З різних типів ігор, двоособова гра з нульовою сумою, яка також називається матричною грою, з чіткими виграшами була широко обговорена. Було розроблено деякі методи рішень. У реальному світі існують випадки, коли виграші не відомі точно. У цій статті використовуються нечіткі числа для представлення невизначених даних та розробки методу рішень для матричної гри.

На основі принципу розширення Заде, ця стаття використовує дворівневу математичну програмувальну техніку для знаходження α -різів нечіткого значення гри. Застосовуючи формулювання двоїстості та техніку підстановки змінних, дворівневі математичні програми перетворюються на звичайні однорівневі лінійні програми, які можна вирішити. α -різи різних рівнів можливості можна використовувати для наближення функції належності. Чим більше α -різів розраховується, тим краще наближення отримується. Коли нечіткі дані дегенеруються до точкових даних, пара дворівневих математичних програм дегенерується до звичайної моделі матричних ігор. Іншими словами, розроблена в цій статті модель є узагальненням звичайної моделі для врахування не впевнених випадків. З теоретичної точки зору, ця стаття показує, що в умовах нечіткості обидва гравці мають однакове нечітке значення гри. Більше того, коли виграші варіюються у діапазонах, верхня межа значення гри завжди відбувається на верхніх межах виграшів, а нижня межа значення гри завжди відбувається на нижніх межах виграшів.

Зазвичай, коли деякі дані відомі лише приблизно, для знаходження точкового рішення використовуються середні або найбільш ймовірні значення. Оскільки отримується лише одне точкове значення, багато цінної інформації втрачається. Крім того, приймаючи рішення, учасник буде перебільшено впевнений у насправді невизначеному результаті. У цій статті значення гри виражається функцією належності, а не точковим значенням, тому надається більше інформації для прийняття кращих рішень. Ідея цієї статті може бути легко застосована до інших ігор, таких як ігри з ненульовою сумою, ігри на n осіб та кооперативні ігри.

ПЕРЕЛІК ДЖЕРЕЛ ПОСИЛАННЯ

- [1] Мулен Э. Теория игр с примерами из математической экономики. — М., 1985;
- [2] Орловский С. А. Проблемы принятия решения при нечеткой исходной информации. — М., 1981;
- [3] Larbani, M.: Non cooperative fuzzy games in normal form: A survey.
- [4] Shiang-Tai L., Chiang K.: Solution of Fuzzy Matrix Games: An Application of the Extension Principle
- [5] J. Koshal, A. Nedic, and U. V. Shanbhag, “Distributed algorithms for aggregative games on graphs,” *Operations Research*, vol. 64, no. 3, pp. 680–704, 2016.
- [6] Owen, G. (1974). Cooperative games using fuzzy sets. *Theory and Decision*, 4(4), 307-312.
- [7] Butnariu, D. (1978). Game theory and fuzzy sets. *BUSEFAL*, 1(1), 139-151.
- [8] Buckley, J.J. (1986). Fuzzy hierarchical analysis. *Fuzzy Sets and Systems*, 17(3), 233-247.
- [9] Arfi, B. (2009). Linguistic fuzzy-logic games: Modeling social interactions in social sciences. *Journal of Economic Interaction and Coordination*, 4(1), 1-20.
- [10] Shapley, L. S. (1953). A value for n-person games. *Annals of Mathematics*, 28(1), 307-317.
- [11] Nash, J. F. (1950). Equilibrium points in n-person games. *Proceedings of the National Academy of Sciences*, 36(1), 48-49.
- [12] Binmore, K. (2007). *Game theory: A very short introduction*. Oxford, England: Oxford University Press.
- [13] C. De Persis, S. Grammatico «Continuous-time integral dynamics for aggregative game equilibrium seeking» [Електронний ресурс]: arXiv preprint arXiv:1803.10448v1, 2018
URL: <https://arxiv.org/pdf/1803.10448.pdf>
- [14] R. Zhu, J. Zhang, K. You, and T. Basar, “Asynchronous networked aggregative games” [Електронний ресурс]: arXiv preprint arXiv:2101.08973, 2021.
URL: <https://arxiv.org/pdf/2101.08973.pdf>
- [15] R. Zhu, J Zhang and K You «Networked Aggregative Games with Linear Convergence» [Електронний ресурс]: arXiv preprint arXiv:2105.05465v1, 2021
URL: <https://arxiv.org/pdf/2105.05465.pdf>